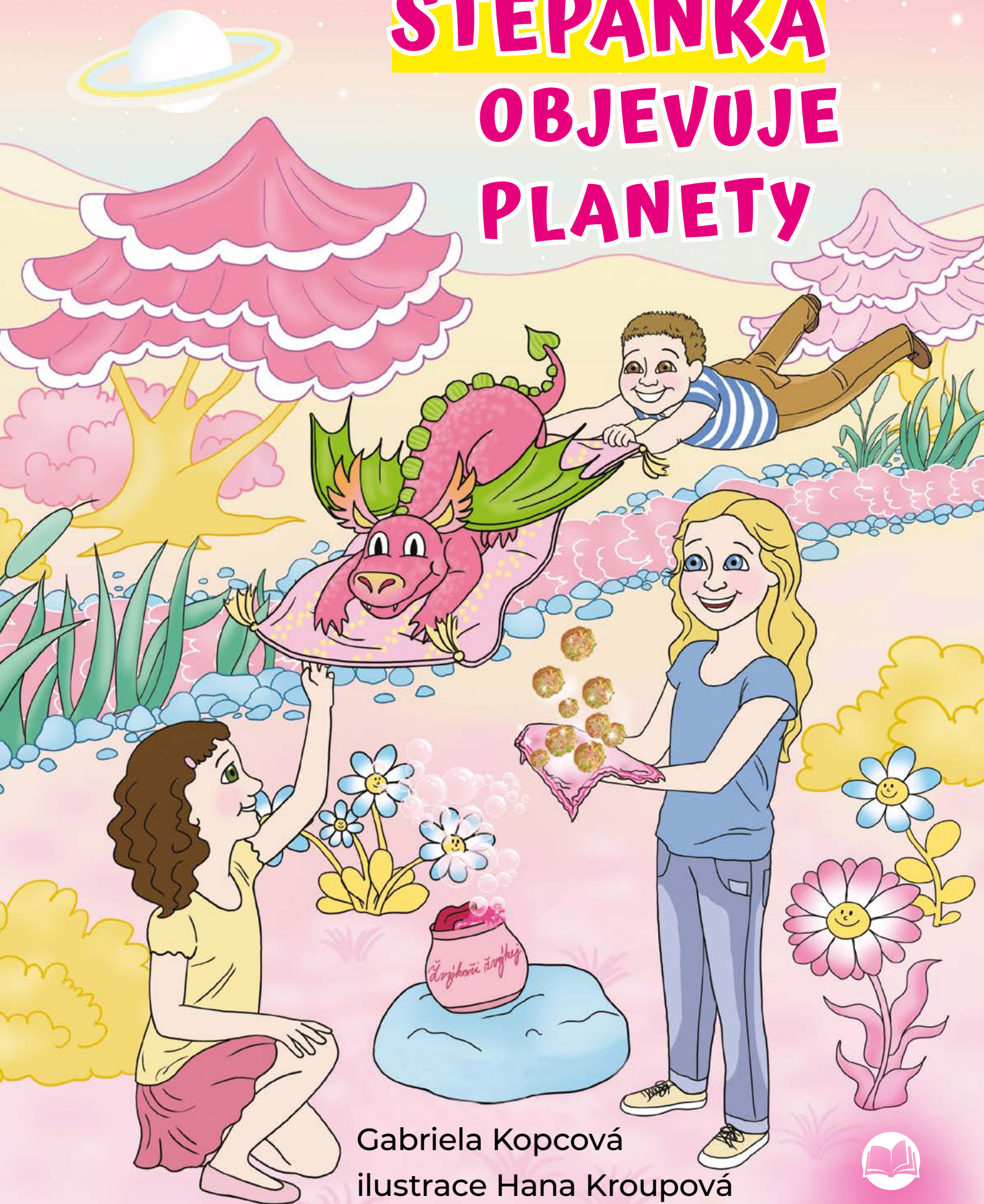

ŠTĚPÁNKA OBJEVUJE PLANETY

Gabriela Kopcová
ilustrace Hana Kroupová

ORIGONA

Copyright © Gabriela Kopcová
Illustrations © Hana Kroupová

ID 025-01

ISBN 978-80-88116-40-0

Milá Štěpánko,

*tuto knížku Ti věnujeme k začátku nového školního roku,
abys měla ve volném čase kromě učení i zábavné čtení :)*

teta a strejda Okříškovi

1. září 2026

Úvod

Hlavní hrdinkou tohoto neuvěřitelného příběhu je **Stefanie Mollová**, bystrá holka s **blondatými** vlasy a **modrýma** očima, která se narodila **24. srpna 2018**. Její oblíbenou barvou je **modrá**. Dobrodružství prožívala i se svou kamarádkou **Luckou**. Vše začalo **v Domažlicích**, kde **Štěpánka** bydlí **s maminkou, tatínkem a kočičkou Brendou**.

Pozemek na Měsíci jako vtipný narozeninový dárek od strýce? Byla to legrace nebo opravdu existuje Galaktická agentura? Holky se v pohádce najednou dostaly do vesmíru, kde prozkoumaly i úplně neznámé planety. A to bylo moc napínavé a zábavné! Co se stalo na Planetě čísel nebo na Planetě splněných přání?

Tak už pssst, ať si můžete příběh také v klidu prožít.

1. Štěpánka má narozeniny

„To je ale překvápko!“ Štěpánka se nestačila divit, jaký dárek dostala ke svým osmým narozeninám. „A že zrovna od strejdy?“ říkala si. Většinou to byla teta, kdo jí kupoval zajímavé knížky, a přidala vždy i nějakou starodávnou parádu – korálky, řetízek, sponu do vlasů.

„To jsem celou dobu schovávala pro tebe! Mívala jsem k tomu sukni skládanou do faldíků,“ musela si Štěpánka pokaždé vyslechnout. Kolikrát jí teta jen ukazovala krásnou tmavomodrou sukýnku a halenku s ručně vyšívanými buclatými rukávky!

„Až budeš větší, všechno dostaneš,“ slibovala a přitom se ve vzpomínkách, jak se strojívala ona i její kamarádky, zatoulala do svého dětství.

Mít něco takového na sobě, to si Štěpánka nedovedla představit. Naštěstí si o narozeninách mohla obléct své oblíbené modré triko a džíny. A jak se tak dívala po dárcích, věděla, že staré tenisky co nevidět vymění za nové. Už dávno dopředu tušila, co asi k narozeninám dostane. Maminka jí jako pokaždé upekla oříškový dort a s taťkou se vždycky dohodla na něčem výjimečném. U Sabinky, své nejlepší kamarádky, si zamluvila hudební novinku, tedy rámus, jak tvrdila máma. A kamarád

Tomáš se přihrnul s bonboniérou. Měl rád sladké a byl už z těch dobrot trochu zavalitý a tlustý.

No, vlastně u **Tomáše** zaváhala, jestli ho má nazývat kamarádem. **Se Sabinkou** mu říkaly Ocásek. Kde jen mohl, tam je sledoval, aby se pak mezi ně vetřel. Samozřejmě vždycky, když to nečekaly a nepotřebovaly. Zrovna jako teď, v den jejich **osmých** narozenin. Objevil se právě ve chvíli, kdy se chtěla **Sabince** pochlubit s překvápkem. **Štěpánka** ani nepočkala, až strejda s touto z její oslavy odjedou, ale hned potom, co si rozbalila dárky, už **Sabince** telefonovala:

„Přijď se podívat! Fakt, to musíš vidět. Neboj, žádní dospěláci nás rušit nebudou,“ ubezpečovala ji, protože kamarádka se před cizími lidmi styděla. „Budeme u mě v pokoji. Tentokrát jsem dostala dárek i od strejdy, ale kdybys viděla jaký! Už visí u mě nad stolem,“ napínala kamarádku, ale o co přesně jde, jí neprozradila.

Dospěláci je opravdu nerušili, zato se objevil Ocásek **Tomáš**. Kdo ví, jestli viděl **Sabinku**, jak jde k ní domů, nebo jestli to byla opravdu náhoda. Zkrátka stál za dveřmi i **se Sabinkou** a mával – čím jiným než bonboniérou.

„Tu bonbošku jsi mi koupil sám, nebo jsi ji vyžebbral na mamce?“ nevěřila **Štěpánka**, že by kvůli ní utratil kapesné. Ale co s ním měla dělat? S kluky moc nekamarádil,

posmívali se mu, že je otesánek a tlustoch. Ale holky ho rády braly na milost, protože se dobře učil. Obzvlášť matika mu šla. A tak Štěpánka mrkla na Sabinku, ať jde k ní do pokoje, protože ona za žádnou cenu nic sladkého nechtěla. A milého Tomáše pozvala na porci dortu. Posadila ho k slavnostně prostřenému stolu mezi dospěláky. Jemu nějaký strejda s tetou nebo Štěpánčini rodiče nevadili. Hleděl si plného talířku a nic nenamítal, když k porci dortu dostal ještě přídavek.

„To potrvá, než si smlsne,“ uvažovala Štěpánka a chtěla nenápadně zmizet. Ale Tomáš vystřelil od stolu i s plným talířkem a byl jí v patách. Dokonce ji u dveří do pokoje předběhl. Odstrčil Sabinku, která mu tam zaclánila ve výhledu, a pátral, co mají holky za lubem. K jeho zklamání nemohl na nic přijít, jen si všiml jedné změny.

„Kde máš plakát s tou novou kapelou, co ti visel nad stolem? A proč jsi jej vyměnila za obyčejnou nástěnku?“ vykulil oči.

„Jaká obyčejná nástěnka? Právě, že je neobyčejná, abys věděl!“ Tomáš ji dovedl pořádně rozčílit. Raději si ho přestala všímat. Stejně zvala hlavně kamarádku. A nechtěla přijít o to, jak se bude tvářit, až si její dárek prohlédne.

Naštěstí pro ni si Sabinka nejdřív prohlížela tu část nástěnky, kde byla mapa Měsíce. Soustředila se na místo,

kde se nacházela výrazná červená tečka. Už už se chtěla zeptat...

„Koukni vedle na listinu,“ navigovala ji Štěpánka. „Tam je všechno napsané ozdobným písmem.“

„Cer-ti-fi-kát...“ slabikovaly obě dvě nadpis, jenže Tomáš je přerušil:

„Jaký certifikát?“ byl ve střehu.

„Tak jo,“ Štěpánka se rozhodla raději všechno objasnit. Stejně jako strejda před chvílí jí, i ona teď vysvětlovala, co takový certifikát znamená. Ale Sabinka ani Tomáš z toho dvakrát chytrí nebyli.

„Tak ještě jednou! Je to doklad, potvrzení,“ dělala jim učitelku. Ale něco si musela nahlas zopakovat i ona sama. „A na té listině je uvedeno, že já, Stefanie Mollová, jsem vlastníkem pozemku na Měsíci,“ tvářila se tajemně. Ačkoliv byl Tomáš při své mohutnější postavě neohrabaný, tentokrát zareagoval rychle. Odstrčil stůl a přilepil nos na nástěnku.

„Ukaž, kde jsi napsaná?“

„Copak to nevidíš? Tady ten řádek, pod jménem strejdy, je moje jméno. Strejda se před časem stal majitelem pozemku na Měsíci a já jsem po něm nabyvatelem. Jen to přečti nahlas,“ pobízela ho, protože i jí se to dobře poslouchalo.

„Nabyvatel **Stefanie Mollová**, bytem **Domažlice**, datum narození **24. srpna 2018**,“ vyslovoval **Tomáš** zřetelně a nezapomněl zdůraznit i čísla, aby pak nakonec uznal:

„Páni, **Štěpánko**, to je senza!“ prohlížel si ji s obdivem.

„Je to tak a nejinak! Strejda přepsal svůj pozemek na Měsíci na mě. Je můj!“ **Štěpánka** by to mohla sobě i ostatním opakovat donekonečna. Vždyť i ona sama, když tento dárek dostala, potřebovala nějaký čas, aby si všechno srovnala v hlavě. I jí musel strejda vysvětlit, že zatím je vlastníkem pozemku jen na papíře. Ale jednou v budoucnosti, kdo ví, možná si svůj pozemek na Měsíci bude moci prohlédnout osobně...

„No právě, v budoucnosti,“ poslouchala je celou dobu **Sabinka** a nijak zvlášť nadšená nebyla. „Takový dárek je spíš pro kluka,“ ukázala na **Tomáše**. A ten vehementně souhlasil. Jeho zajímala každíčká podrobnost na certifikátu.

„Jsou tady dokonce razítka: Galaktická agentura a ještě Lunární ambasáda. Rozměr tvého pozemku je 407,7 m². Nachází se v oblasti Juliet 5, Kvadrant Charlie, parcela **03-40/01**...“ postupně luštil každé slovo a rozměry srovnával s údaji na mapě. Dál chtěl vědět, jestli Galaktická agentura, co vyrábí tyto certifikáty, doopravdy existuje.

CERTIFIKÁT

O vlastnictví pozemku na Měsíci

Plocha pozemku: 407,7 m²

Oblast: Juliet 5

Kvadrant: Charlie

Parcela: 03-40/01

Původní vlastník:

Václav Modráček

Datum narození: 16. 9. 1989

Nabyvatel:

Stefanie Mollová

Bytem: Domažlice

Datum narození: 24. srpna 2018

„Není to žert, abys věděl. Všechno najdeš na internetu,“ ujistila ho Štěpánka. Navíc se od strejdy dozvěděla, kolik takový špás stojí.

„No, pokud nechceš skoupit celý Měsíc, na nějaký jeho kousek můžeš ušetřit i z kapesného,“ informovala Tomáše. Bavila se s ním víc než s kamarádkou a ta to nelibě nesla. Sabinka nemínila stát jen tak stranou a schválně se zaměřila na Tomáše.

„Nebud' tak hrrr! Ještě shodíš celou nástěnku,“ napomínala ho, když chtěl na mapě Měsíce ukázat pozemek. Navíc ten červeně zakroužkovaný bod překryl ukazovákem. „Uhni. Nic nevidím,“ sekýrovala ho. „A vůbec,“ rozhlížela se, „kams dal talířek od dortu? Nesedíš na něm?“ popichovala. Schválně Tomáše zlobila, protože byl kvůli své tloušťce často neohrabaný a nešikovný. Jenže on takové narážky už ani nevnímal. Automaticky posunul odložený talířek doprostřed stolu a pokračoval ve svém bádání.

„Koukni, Štěpánko, sem, kolik tady na listině zbývá ještě volných řádků. Tady u nabyvatele, u tvého jména!“ všímal si opravdu každé drobnosti.

„No a? Co má být?“ nevěděla Štěpánka, proč jí to říká.

„Já bych ty řádky určitě nějak zaplnil. Třeba u tvého jména Stefanie Mollová by mohlo být – modrooká,

blondatá holka, která bydlí s maminkou, tatínkem a kočičkou Brendou a má kamaráda Tomáše...” vymýšlel si. Jenže Sabinka ho nenechala domluvit. Tušila, kam míří. „A nemělo by tam rovnou stát, že nabyvatelem seš ty, hnědooký kluk, ostříhaný na ježka? Tak bys chtěl pozemek na Měsíci, že jo?”

„A ty bys ho nechtěla?” oplatil jí to Tomáš.

„Já? Na co by mi byla taková tečka na Měsíci?” ohrnula nos. Vypadalo to mezi nimi na hádku. Naštěstí Štěpánka věděla, jak na ně:

„Pro tebe, Sabinko, by byl pozemek na Měsíci fakt málo. Ty bys měla mít někde celou planetu,” hecovala ji. Tomáš také najednou otočil, protože se mu Štěpánčin nápad zamlouval. Ale nejvíc byla překvapená Sabinka.

„Já bych mohla mít celou planetu?” zpozorněla. „To jako fakt? To byste pro mě udělali? To by bylo něco!” brala je úplně vážně. A Tomáš se Štěpánkou fantazírovali dál.

„Jednou, až si my dva pořídíme Galaktickou agenturu, budeme rozdávat i planety,” plánovali.

„A proč až jednou? Certifikát na svoji planetu bych od vás mohla dostat už k narozeninám.” Sabinka chtěla mít všechno hned.

5. Planeta splněných přání

„Už jsme tady!“ jásala Sabinka. Jenže Štěpánka a Tomáš, sotva vystoupili, už se chtěli vrátit zpátky.

„To má být ta vysněná planeta?“ Ocitli se na nehostinném místě. Venku nebylo poznat, zda je den, či noc. Kolem nich se všude válela bílá mlha.

„Na Růžovou planetu to nevypadá.“ Štěpánka s Tomášem najednou drželi při sobě a zrazovali kamarádku, ať už nikam dál nechodí. Ale kdepak Sabinka!

„Mlha přede mnou, mlha za mnou, půjdete teď oba za mnou,“ věřila, že ji nenechají samotnou. A zmizela v mlze. „Tady... tady jsem!“ Dávala jim možnost, aby ji sledovali po hlase. Ale Štěpánka s Tomášem si pamatovali z Planety čísel číselné kouzlo:

„Jedna, dvě, tři, čtyři, pět, ať se najdem hned,“ odříkali a už Sabinku měli. Hned od nich dostala vyhubováno:

„Ani nevíš, jaké máš štěstí, že jsme se zase sešli! Kdyby nám čísla nepomohla, tak jsi ztracená!“ Musela si vyslechnout nejen jejich nářky, ale i to, že mlha je všude stejně hustá a zdejší planeta zřejmě pustá. A že si tím svým voláním „Tady, tady jsem...“ moc nepomůže. Jenže Sabince se právě volání do mlhy zalíbilo. Zkusila to znovu, ale jinak.

„Paní Planeto splněných přání, jsi tady?“ volala do mlhy.

„...tady... tady...“ vracela jí ozvěna poslední slova. Ale pak... Klamal je zrak, ale ne sluch. Všichni tři napínali uši, aby jim nic neušlo.

„...tady...tady...“ rozuměli dobře. A co následovalo? „Pojďte dál, jste zvaní. Splním vám vaše přání. Ale musíte chtít, co na světě, ani v pohádkách není!“

„To... to... k nám jistě promlouval duch... duch planety,“ rozechvěle koktala Sabinka.

„Anebo dušice. Je to přece – ta planeta,“ bavili se Tomáš se Štěpánkou po svém. Ale Sabinka nečekala už ani chvíli a vyslovila své velké přání:

„Já jsem Sabinka a chtěla bych, aby tady byla Růžová planeta. Ať jsou zde růžové hory i doly, ať mají stromy růžové kanýrky, ať v řekách i potocích proudí růžová voda a vlny dělají volánky, květiny na louce ať mají růžové stonky, ať je růžová i tráva, ať zrůžoví písek i hlína, růžové může být i moře...“ vyjmenovávala kde co, ale na bílou mlhu si nevzpomněla.

„A co mlha? Ať zrůžoví i ona! A pak ať se rozplyne či ztratí,“ napovídal jí chytře Tomáš.

„Tak dobře,“ poslechla ho Sabinka.

*Bílá mlho, zrůžověj,
a potom se dobře měj!*

Přešla na verše. A pomohlo to! Mlha se rozestoupila a oni teprve nyní uviděli všechnu tu nádheru. Kolem nich byly růžové hory a doly, růžové stromy, země i tráva...

„Jejda, a co ve vodě růžový rak a v povětrí růžový drak?“ vzpomněli si na své staré fantazie. „Prozatím postačí růžový drak. Rak může být zase někdy jindy,“ usnesli se.

„Ale co by ten drak jedl? Aby nakonec nechtěl sežrat nás,“ obávala se Sabinka. „Škoda, že nemohu mít přání a opatřit mu kouzelný ubrousek z pohádky Ubrousku, prostři se,“ litovala. „Ten by ho nasýtil, co by jeho hrdlo ráčilo.“

„Prosím tě, když se tu plní, co nikde jinde není, tak si přeji něco rozumného. A nezdržuj!“ mračil se Tomáš. Zdálo se mu, že to holky s Růžovou planetou přehánějí. Ale Štěpánka se Sabinky zastala:

„Počkej, když jsem byla malá, vždycky jsem si přála místo Ubrousku, prostři se – Ubrousku zmuchlej se! Ale takový ubrousek nikde nebyl,“ vzpomněla si Štěpánka, kterou začalo lákat, dovést svůj nápad až do konce.

za mě celou noc žvýkal,” vyprávěl jim. A než s povídáním skončil, už držel žvýkač v ruce. Vůbec mu nevadilo, že se tak trochu podobal pohádkovému Hrnečku, vař. Jen neměl ouško připevněné zvenku, ale zevnitř. Vypadalo jako jazýček. **Tomáš** rychle našel v kapse žvýkačku, kterou při sobě vždy nosil, a rozbalil ji.

„Páni, je taky růžová,” stačila zaregistrovat **Sabinka**, než ji **Tomáš** hodil do hrnečku. A hrneček k jejich velké radosti žvýkal, a dokonce i mlaskal. Ale růžová žvýkačková hmota v něm nabývala jako v Hrnečku, vař!

„Pozor! Hrnečku, dost!” vykřikla jako první **Štěpánka**, když se žvýkačkové bubliny dostávaly přes okraj.

„Jaké Hrnečku, dost? Žvýkači, dost!” ukončil **Tomáš** počínající katastrofu na poslední chvíli. A udělal i něco pro to, aby se to neopakovalo. Měl v kapse barevnou fixu. Z jedné strany na hrneček napsal: Žvýkači, žvýkej! a z druhé strany: Žvýkači, dost! Teprve potom byl se svým splněným přáním spokojený. **Štěpánka** se po něm hned opičila. Vypůjčila si jeho fixku, aby do rohu svého zmuchlaného ubrousku poznamenala: Zmuchlánku, prostři se! A všichni se smáli, jak si poradili. Ale smích je brzy přešel.

